

Sygn. akt III Cz 306/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Dyrda

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2020r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa G. C.

przeciwko K. P.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte w nakazie zapłaty

Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 10 października 2019 r., sygn. akt I C 1093/19

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Andrzej Dyrda

Sygn. akt III Cz 306/20

UZASADNIENIE

Rozstrzygnięciem o kosztach procesu zawartym w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym uproszczonym z dnia 10 października 2019 roku Sąd Rejonowy w Raciborzu nakazał pozwanej K. P., aby zapłaciła powodowi kwotę 534,47 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz kwotę 85 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 77 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od doręczenia niniejszego nakazu albo wniósł w tymże terminie do tutejszego Sądu sprzeciw.

Uzasadniając orzeczenie, Sąd wskazał że zgodnie z art. 20 k.p.c. do wartości przedmiotu sporu nie wlicza się odsetek, pożytków i kosztów, żądanych obok roszczenia głównego, w związku z czym uznał, że kwota 456,99 zł stanowiła wartość przedmiotu sporu.

Uwzględniając tą okoliczność, Sąd ustalił wysokość wynagrodzenia należnego stronie zastępowanej przez radcę prawnego ustala się w oparciu o wartości przedmiotu sporu zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Zażalenie na to postanowienie wniósł powód zaskarżając je w części, w jakiej nie orzeczono o całości kosztów należnych powodowi od pozwanego.

Zarzucił oczywiste naruszenie przepisów postępowania, tj.: art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 2 i § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych polegające na nie orzeczeniu o zwrocie od pozwanego na rzecz powoda pełnej kwoty kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego w niniejszej sprawie.

Na tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zasądzenie na rzecz strony powodowej kosztów procesu w łącznej wysokości 205 zł, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego według norm prawem przepisanych oraz zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 9 ust. 4 ustawy z 4 lipca 2019r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019r. poz. 1469) Sąd Okręgowy rozpoznając zażalenie stosuje regulacje proceduralne w brzmieniu sprzed nowelizacji, która weszła w życie 7 listopada 2019 r.

Istota zażalenia sprowadzała się do ustalenia, czy przy ustaleniu wysokości wynagrodzenia prawidłowe jest zastosowanie art. 20 k.p.c. normującego sposób obliczania wartości przedmiotu sporu. Przepis ten stanowi, że do wartości przedmiotu sporu nie wlicza się odsetek, pożytków i kosztów, żądanych obok roszczenia głównego.

Zwrócić należy, że rozdział 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U z 2018r. poz. 265) nosi tytuł „stawki minimalne w sprawach cywilnych, ze stosunku pracy i ubezpieczeń społecznych”. Sformułowanie zawarte w § 2 i 3 rozporządzenia odnosi się przy tym do „wartości przedmiotu sprawy”. Pomimo odmienności terminologicznych, nie ma jednak podstaw do uznania, że zakres tego pojęcia jest szerszy, gdyż wobec konieczności interpretowania tego aktu z uwzględnieniem zasad wynikających z kodeksu postępowania cywilnego, niezrozumiałym i nielogicznym jest uwzględnienie świadczeń ubocznych dla ustalenia tego wynagrodzenia.

Zgodnie z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., w zakresie obowiązku zwrotu obciążających stronę przegrywającą proces, mieszczą się wyłącznie koszty celowe.

Uwzględnienie zatem świadczeń ubocznych przy ustalaniu wynagrodzenia pełnomocnika stanowiłoby odejście od tej zasady, gdyż w sprawach granicznych co do przedziałów określonych w § 2 i 3 rozporządzenia, mogłoby prowadzić do różnicowania sytuacji prawnej podmiotów.

Dokonując wykładni art. 20 k.p.c., uznać należało, że przedmiotem zawartego w nim określenia „koszty żądane obok roszczenia głównego” są objęte nie tylko koszty procesu, bowiem brak podstaw do takiego ograniczania określenia „koszty” użytego przez ustawodawcę.

Nadmienić należy, że sprawa niniejsza była sprawą o świadczenie pieniężne, zatem zgodnie z art. 19 § 1 k.p.c., dochodzona kwota była wartością przedmiotu sporu, przy uwzględnieniu zasad wynikających z art. 20 k.p.c.

Uwzględniając zatem powyższe, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że ustalenie wysokości kosztów procesu zasądzonych na rzecz powoda przez Sąd Rejonowy było prawidłowe i miało swoją podstawę w § 3 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r., tj. 60 zł, do której należało doliczyć poniesioną przez pełnomocnika opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Reasumując, zażalenie było nieuzasadnione i dlatego Sąd odwoławczy na zasadzie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. w brzmieniu dotychczasowym wymienionego przepisu a to na podstawie art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 4 lipca 2019r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019r., poz. 1469 ze zm.) – orzekł jak w sentencji.

SSO Andrzej Dyrda